sursa: www.salvarea-icoanelor.ro

Parintele Iustin Pârvu despre persecutia icoanelor in scoli

February 27th, 2007

Parintele Iustin Pârvu despre persecutia icoanelor in scoli, interviu pentru revista "LUMEA CREDINTEI", feb. 2007

-Un eveniment neasteptat pentru o societate democrata de azi a indignat majoritatea românilor din aceasta tara crestin-ortodoxa, si anume cererea de scoatere a icoanelor de pe peretii scolilor. Sfintia Voastra, ca un duhovnic incercat al acestui neam, cum vedeti aceasta problema?

Pentru noi, românii, aceasta problema nu e o noutate. Credinta poporului nostru a fost mult incercata si Ortodoxia a trecut prin multe persecutii. Numai ca acum persecutia Bisericii imbraca o alta forma, forma diplomatiei politice; acum vin cu „drepturile omului”, cu „principiul egalitatii”, cu „libertatea de constiinta” - lucruri care in fond ascund multa imoralitate si mârsavie. Aceasta problema de scoatere a icoanelor de pe peretii scolilor pare minora, dar nu este deloc asa. Tinta este alta, de distrugere a neamului, si de aceea se ataca ce are mai profund in el: credinta stramoseasca. Mâine scot icoanele, poimâine troitele si mai urmeaza bisericile… Acesta e scopul lor. Pai, daca mai gasesc vreo 20 de din astia ca alde Moise, atunci astia isi fac planul lor… Am trecut insa noi prin perioade si mai grele. Pentru noi, crestinii, iconoclasmul si toate fortele acestea anticrestine, incepând din primele veacuri, nu mai sunt o noutate. Ce fac ei acum e ca si cum ar incerca un purice sa piste un elefant. Asta e o ciurucaraie politica fata de ce au fost ceilalti adversari ai Bisericii crestine si ai Adevarului, minti foarte inalte, dar ratacite, carora greu le puteai sta inainte; dar Si-a trimis Dumnezeu oamenii Sai, care sa scoata Biserica din toate aceste probleme. Cum a fost, de pilda, persecutia iconoclasta din secolele 8-9. Erau, pe de o parte, evreii, care considerau icoana un idol, apoi monofizitii, care negau firea omeneasca a lui Hristos; si mai erau si mahomedanii, plus interesele politice ale basileilor iconoclasti. Insa prin multa jertfa, dupa zeci de ani de persecutie, s-au lamurit adevarurile de credinta si Biserica a câstigat noi martiri. Iata cum ii incuraja Sf. Teodor Studitul pe crestinii iconoduli: „Daca e nevoie, folosim pielea drept pergament si sângele in loc de cerneala”. Sf. Teodor a fost unul din cei mai mari aparatori ai icoanelor pe vremea aceea, monah la Manastirea Studion…

-Tocmai asta voiam sa va intreb: care trebuie sa fie atitudinea si rolul monahilor in astfel de imprejurari?

Vedeti, adevarul nu se apara stând deoparte. Monahul este dator mai mult ca oricare dintre crestini sa se implice in marturisirea adevarului, atunci când situatia o cere. Ei vin acum si ne spun sa nu ne tulburam, ca nu vrea nimeni sa ne ia credinta, nimeni nu ne vrea raul. Dar Hristos spune sa ne ferim mai tare de lupii cei in piei de oaie. Asta este o tactica inca de la vechii iudei, de a te induce in eroare si de a te fura fara sa bagi de seama. Cum sa stau deoparte când vad ca un biet profesor are putere sa ne scoata noua, care suntem increstinati de 2000 de ani, icoanele de pe pereti?!

-El pretinde ca vorbeste ca liber cugetator si in numele liberei cugetari...

Daca este liber cugetator, sau sectant, sau ce vrea el sa fie, n-are decât sa cugete liber ce vrea si sa nu priveasca icoanele de pe pereti, dupa cum nu-l ofenseaza si nu-1 impiedica sa cugete liber nici posterele cu femei goale afisate in toate locurile publice, nici fumul de tigara al celorlalti cetateni… Lucrurile sunt foarte simple, dar faptul ca ele sunt agravate la nivel national da foarte mult de banuit ca dincolo de aceste probleme colcaie niste altfel de interese… Orice sectant nu e altceva decât punte de trecere la ateism. Ei vorbesc de discriminare si tot ei fac primii discriminare neta intre Biserica Ortodoxa si cultul lor. Ei sunt unealta urmasilor lui Iuda, care ne impiedica pe noi, crestinii, sa fim intr-o unitate de credinta, de dragoste.

-Biserica este, totusi, o institutie cu mult credit la noi...

Este adevarat, dar ca sa-si pastreze creditul Biserica ar trebui sa se implice mai mult si sa se explice, sa se puna pe un studiu foarte amanuntit si sa dezvolte problema aceasta de teologie a icoanelor… S-a ajuns la situatia ca bietul crestin nu cunoaste care e linia Bisericii si pozitia ei, care este raspunsul Bisericii fata de toate intrebarile si provocarile din afara. Trebuie, mai ales, sa aratam importanta Bisericii in Stat, aceasta simfonie care a existat intre Biserica si Stat. Si monahul trebuie sa fie pregatit informational si cultural ca sa poata raspunde oricând la acest asalt de intrebari, cum zice si Sf. Ap. Pavel: „Cuvântul vostru sa fie totdeauna cu har, dres cu sare, stiind cum trebuie sa raspundeti fiecaruia” {Col. 4, 6).

-Cât de intima este legatura intre Biserica si fiinta neamului?

Biserica naste natiunea. Or, acest nou iconoclasm este intr-adevar un atac la fiinta neamului. Pai cum sa nu fie legatura intre icoana si neamul acesta? **A fi ofensat de icoana inseamna a fi ofensat de traditia si de sensibilitatea sufleteasca a acestui neam**. nu poti vorbi de familie pâna nu te gândesti la neamul de unde esti, nu poti vorbi de neam pâna ce nu revii la familie. Nu facem o deosebire, crestineste vorbind, intre Societate, Familie, Stat…. Au existat in istorie forme de coexistenta foarte firesti intre Biserica si Stat, dar aceasta simfonie a fost posibila numai atunci când s-a dovedit ca Statul a fost credincios. De pilda pe vremea imparatului Teodosie cel Mare, care in 380 va declara crestinismul singurul cult oficial al statului roman. Statul se implica activ in ocrotirea Bisericii, ea fiind sufletul lui. In epoca lui Justinian I (sec. 6) imparatul avea sa devina capetenia civila a Bisericii si episcopii demnitari de stat. Bineinteles ca au mai fost perioade de persecutie a unor imparati necredinciosi sau neortodocsi, dar adevarata ruptura intre Stat si Biserica a inceput o data cu perioada iluminista, cu secolul al 18-lea, prin secularizarea Bisericii, care in România, stiti foarte bine, s-a facut o data cu domnia lui Cuza. Este o durere foarte mare pentru neamul nostru ca tocmai credinta, care a contribuit cel mai mult la unitatea natiunii, tocmai ea sa fie ignorata si Biserica data la o parte exact in perioada cand se infaptuieste unirea Principatelor.

Prin ce a rezistat acest neam in istorie, daca nu prin Biserica si, mai precis, prin icoana? Pentru ca, chiar daca oamenii Bisericii nu fost intotdeauna aparatori fideli ai ei, totusi icoana, care reprezinta adevarata credinta a acestui neam, a dainuit in istorie. Prin icoana chiar si cei mai simpli credinciosi au tinut flacara aprinsa a neamului, iar faptul ca ea este dorita acum de copii si in clasele lor este o dovada ca suflarea acestui neam nu s-a stins, chiar daca toate fortele atee, iluministe, masonice au incercat sa distruga credinta prin toate formele de tortura si de dezinformare, In ciuda acestui fapt, rasar, iata, noi vlastare care, ca prin instinct, alearga la identitatea lor, la ceea ce are mai curat acest neam, la credinta crestina. Icoana a rezistat, pentru ca acolo unde cuvântul si mintea nu mai au putere, acolo biruie icoana, aceasta imagine sfânta, prin care Dumnezeu ni S-a apropiat noua, oamenilor. Ce este icoana daca nu amintirea acestei intrupari a lui Dumnezeu, a acestei veniri a lui Dumnezeu la noi, a acestei milostiviri a lui Dumnezeu fata de noi, pacatosii?

-Cum de mai rasar oare aceste vlastare ale credintei, cand dusmanii crestinilor se indârjesc de atât amar de vreme, prin fel si fel de forme, sa ne abata de la ea?

Pai rasar pentru ca pamântul acestui neam a fost adapat cu sânge de martiri, incepând de la mucenicii primelor secole pâna la martirii din

temnitele comuniste. Neamul acesta n-a dainuit prin victorii pamântesti, chiar daca acestea au avut importanta lor; neamul acesta a dainuit in jertfa si credinta. Prin jertfa acest neam inviaza, ori de câte ori il omoara ei. Credinta nu are nevoie de prea alte explicatii; este taina acestui neam. Câte lacrimi au fost varsate in fata acestor icoane, câte suferinte n-au auzit aceste icoane?! Icoana este martora tuturor nevoilor si durerilor acestui neam. Icoana stie cel mai bine cine a patimit pentru rezistenta acestui neam, icoana stie cel mai bine cine sunt tradatorii acestui neam. Statul? Institutia Bisericii, acum? Forme goale. Crucea si icoana, pe care tot crestinul le are la piept, aici e puterea Bisericii si a neamului! Sa ne amintim de marii nostri voievozi, care au biruit razboaie prin cruce si icoana! Ei, iconoclastii de azi, incearca sa stearga acest trecut.

Ce au cu icoana? Vor sa stearga si aceasta forma smerita, tacuta, inofensiva de marturisire a credintei. Pentru ca icoana pe peretii scolilor este raspunsul acestui tineret fata de dragostea lui Dumnezeu. Pentru ca, dupa cum o mama nu-si mai ia ochii de la poza fiului ei cel drag, asta este icoana pentru sufletul copilului si al tuturor celor ce-L iubesc pe Dumnezeu. Icoana are un impact foarte mare in educatia copilului si ea nu poate face nici un rau nimanui. Pai, in viata mea de copil, mare importanta a avut icoana, cum s-a imprimat ea in fiinta mea si cum am mers cu ea pâna la batrânetile mele. Si formarea copilului vine prin icoana. „Ce-i, mama, barbosul acela in icoana?”, intreaba copilul. „Doamne Doamne”! Când spune mama „Doamne Doamne”, apai sa stiti ca aceea este adevarata icoana care creste in sufletul copilului.

-Unii pretind ca icoana ar fi incompatibila cu educatia de tip modern.

Icoana a educat mai mult copilul decât toate formele lor de civilizatie moderna. Nu vedeti care sunt efectele acestei civilizatii? Haosul. Care este efectul „drepturilor omului” asupra educatiei copilului in scoli? O totala indisciplina, ca a ajuns copilul sa ordone profesorului, care abia reuseste sa mai faca liniste in clasa. Faceti o diferenta intre un copil educat in fata icoanei si unul educat dupa formele acestei civilizatii. Unde mai pui icoanele facatoare de minuni, care sunt si la noi in tara destule - si sunt marturii incontestabile! Iata ce rau pot face icoanele: tamaduiesc bolile, alunga suferintele, linistesc sufletul!

Dar se pare ca in România de azi este mai cinstita coruptia decât icoana. Se straduiesc ei sa stearga trecutul crestin din memoria românilor, dar credinta renaste mereu, iar in persecutie s-a lamurit inca si mai bine. Ea mai vibreaza inca in sângele acestui neam, care cred ca va mai fi apt de o noua jertfire… Insa toate acestea se mai

intâmpla si pentru pacatele noastre, pentru ca nici noi, clericii si monahii, nu ne mai facem cum se cuvine datoria fata de Dumnezeu. Este nevoie de mai multa credinta si marturisire.